

mo pattudest luggu. Nenda mõtleb inri-
menne omma pattoteede peäl; ehk ommeti
on kergemeelses pattotenistuses se meel ta
sees. Agga Jõsanda sanna kostab selle peäle:
„Et moiske teie totrad rahwa seast, ja teie
halbid, millal tahhate teie ommad asjad tar-
gaste aiada? Kes kõrwa istutand, eks se
peaks kuulma? Kes silma walmistand, eks
se peaks näggema? Kes pagganad karristab,
eks se peaks nomima?“ Laul 94, 8 — 10.
„Kättemakõminne on minno parralt, min-
na tahhan jälle kätte maksta, ütleb Jõs-
sand.“ Ebr. 10, 30. Ja sedda sawad keif
innimesesed ükskord katsta ja tunda, kui se
suur awwalik kohto-pääw saab tulles, mil
Jummal iggaühhele annab, sedda mõda,
kui temma ello aeges on teinud, olgo hea ehk
kurri. Agga nüüd jo panneb Jummal om-
ma kange ja pühha wiha tunniustused patto-
wasto, meie silma ette, et peame head mae-
nitsust kuulda wõtma ja meelt parrandama.

Ja nisuggused tunniustused on ka needsam-
mad, mis nüüd tulleswad luggeda, ja õõldak-
se sanna järrel neid tõsised olleswad

1. Ühhe küllakese sees, W. nimmi, surri
hilja aego üks leff naene ärra. Need 11 ehk
12 last, mis temma omma rinde al olli kan-
nud ja ilma le tonud, ollid keif jo warra ärra-
surnud ja temmaga lõppes temma mehhe
sugguselts nüüd ärra. Ja sest ta rakis omma
surma wodi peält nenda: Prantsosi sda aial
tulli üks haige wenne kinral meie küllakese, ja
et ei woinud tedda sure nõdrusse parrast, et
woim olli lõpnud, mitte emale wia, ta siis
jõi senna trahteriisse, mis seford olli miõ äia
ja ämma kã. Kinral surri pea ärra, ja jättis
suurt rahha järrele. Kinrali leff praua tulli
senna temma warrandust parrima, ja kulas
ka se rahha järrele, sest ta teadis, et õnnis
mees olli sedda omma kasa wõtnud. Agga ei
leidnud temma rahha kiristokesse seest muud
kui wägga piisut sedda, sest trahteri rahwas